

॥ खंड ०२ ॥

॥ ओवी नं. ३९ ॥

॥ निरसनसह मुळावर्ची ओवी ॥

॥ संतपुरीची ओवी ॥

- ॥ संत पुरीचे, संत मिळाले । कायतरी केलं याहीनं ।
अवघच निरसुन, उभा राहीला । धनी अवतार निरंजन ॥
- ॥ अगाध पोथी, पुराण गीता । भागवती झालं काय ?
मुळ स्तभांवर, गाही वाटली । तिथतरी जावुन पाहयं ॥
- ॥ सहा शास्त्र, ग्रंथ लीखीत । पंचम पुराण ते आहे ।
तिर पतीच, करता बोलनं । आम्हातरी ते सांगे काय ?
- ॥ तिरगुणांचे, तिन पदर । शुन्य उडवन तो चैत्यन्यं ।
चवशुन्यावर, करता/होईन बोलनं । उभा राहीन चौथा खुम्म ।
- ॥ उडवन दर्शन, उडवनं जोगी । उडवनं माया, ते चैतन्यं ।
किंवा- चव शुन्यामध्ये शकुन निर्गुण । शुन्य मोडन चैतन्यं...जळगाव
अवघच निरसुन, उभा राहीनं । धनी अवतार निरंजनं ॥
- ॥ झालेसे अवतार, झाले योगी । मुळनाश केला याहीनं ।
नर देहीला, भंग आणला । शेवटी पळाले उठुनं ॥
- ॥ उठुन पळते, त्याला का धरता ? बाहेर उरला भरूनं ।
उरली देहे, उरली जागा । देहेत या त्याला घेवुनं ॥
- ॥ उरली देहे, उरली जागा । साहयं करन/होईन नरदेहीचं ।
आथर्वन वेद, चौथा खुम्मी । आसन उडवनं यमाचं ॥
किंवा :- आथर्वन वेद इंद्र सभेत । शासन मोडन यमाच ॥ ...जळगाव
- ॥ यम खडीचं घेते, पडीचं घेते । पड-पाताळ, होय त्या यमाचें..
तिन ताळावर, झेंडा देवाचा । चाकर है वो हुजुरके ॥
- ॥ हुजुरका चाकर बेटा । अक्षयी चिरंजीव होय याहीचा/हुजुरचा ।
अवघच तिरलोक, शरण येतें । आथर्वन् वेद कोणाचा ?
- ॥ आथर्वन् वेद, इंद्र पुरी, । इंद्रसभा होय कोणाची ? ।
ऋषी-मुनी, जपी-तपी । शरण आले याहीशी ॥
- ॥ आथर्वन् वेद, चौथ्या खुम्मी । निद्रा नसावी तिरलोकी ।
रात्रं न् दिवसा, लभेद भजो । तो चुकवण चौ-यांशी ॥
- ॥ अगीन/अगंध जाळ, लभेद खेळ । पवन-पाणी अंदरं ।
नर देहीतुन, जीव का जाते ? कुड पडनं धरणीवरं ॥
किंवा :- जीव घराच्या वाहेर का जाते । धरणीवर पडनं कुडं ॥ जळगाव
- ॥ खडीचही उठवां, पडीचही उठवां । मोक्ष सिदाई उठनं ।
नरदेहीतुन, जीव नाही जाणार । सत्य चालनं शकुनं ॥
जळगाव म्हणनी:-॥ चौथ्या खुम्मी उभा राहीन । मोक्ष सिदाई उठन ।
जीव घराच्या वाहेर नाही जाये । सत्य चालवन बोलनं ॥
- ॥ सत्य येईन, अहिन खुम्मी । अवघचं करन निर्मळ/निर्गमं ।
अवघच निरसुन उभा राहीन । निशं:कलंकी अवतार ॥१७॥
- भजने :- ॥ भुलले संत महंत । आथर्वन वेदाची पडली भ्रांत ॥
- ॥ संत महंत झाले । भिक्षा मागुन याहीनं पेव भरले ॥
- ॥ भिक्षा मागुन भरले पेव । याहीला कशाचा घडन देव ॥
- ॥ संत महंत मिळाले । ध्यानी आणले या अथर्वन् वेदाले ॥
- ॥ अथर्वन् वेदाची गाही । जागी करन महाराजा पृथवी ॥

॥ मुळावरची ओवी ॥
 ॥ ~~निरसनसह~~ संत पुरीचे संत मिळाले ॥
 :- शब्दार्थ/चरणार्थ निरसन/स्पष्टीकरण :-

काय तरी केलं याहीनं :-

जे सर्वसामान्यांना समजले नाही असे काहीतरीच करून ठेवले. भक्तांना पाया पडायचे शिकविले परंतु कुणाच्या ? भक्तांना देणं दिले परंतु कुणांच्याद्वारे ? स्वतःच्याच देहीची पुजा करून घेणे, मानसन्मान सत्कार घेणे इत्यादी घेणा-यांच्या पाठीशी उभा कोण होता ?

देण देणारा, पाठीशी उभा राहणारा । त्यांच्या बोलावर उभा राहणारा, तो चौथा ! या चौथ्याच्या देणं द्वारे स्वतःचेच भक्त बनवत जात स्वतः ची मानसन्मान पुजाअर्चना महीमा करून घेतली. परंतु ज्याच्या भरवश्यावर बनले त्या चौथ्याचे ग्यान सर्वसामान्यांना दिले नाही. भलतेसलतेच घेत भिक्षा मागुण पेव भरले. असेच भलतेसलतेच देणं-घेणं करत काय केले याहीनं ? मायेचे लांछन लावुन शेवटी उठुन पळाले. १३ दिवस जयजयकार झाला व १४ व्या दिवशी दुसरा आला ! असेच आजवरी होत होत गेले. अगाध पोथी, पुराण गीता, भागवती वाचत पढत आजवरी असेच होत आले आहे.

मुळ स्तभांवर, गाही वाटली । तिथतरी जावुन पाहयं :-

हे अवघच निरसुन आता उभा राहीन तो धनी निरंजन । या चौथ्याची गाही तिरगुणांवर बोलन करत करत, त्या कार्तिकेय लिहुन ठेवलेल्या सहा शास्त्र ग्रंथ लिखीत असलेल्या पंचम पुराण मुळस्तंभात दिलेली आहे. ते मुळस्तंभ तिन देवांचे म्हणजेच तिर पतीचं बोलन करता करता, अंती आम्हा ते सांगे की : तिरगुणांचे, तिन पदर । शुन्य उडवन चैत्यन्यं... । चवशुन्यावर करून बोलनं । उभा राहीन तो चौथा खुम्म ।

आमचेच आम्हा तरी ते मुळस्तंभ अध्याय१७/श्लोक ३५ ते ५६ द्वारे सांगे तरी काय की :

या कलयवगाच्या अंती । धर्म स्थापावया श्रीपती । धरील कलंकी अवतार । अठरा हात लांबी खडंग धरील ।... ते सित खडंग घेवुनी । राउळा पुठां ऐसा कलयवगी घोडा उभा करेल तो नारायण । मग तो सुलग्ने खांडे प्रक्षळतील । तै सर्व जनांशी आकांत होईल । मग पल्लवछत्रे निघतील । ते समयी ।ऐसा प्रलय होईन । मग राउळा चालतीन ।..तेथे अवधुत विर मार/बहुसंख्येने होतील । आणी व्वादश सुर्य तपतील । सर्व विज घालील । अवतारी जाण ।.....तो चौथा खुम्म ।..सर्व विज एकवटेल । आपण सर्वेश्वर । कलंकीरूपी अवतार । तोच एकला ईश्वर । उरेल जाण । मग तो श्रीपरमेश्वर । एकलाच निराकार । ज्याशी नाम सर्वेश्वर । तो ऐकला एक । सर्व त्या माजी उपजणे । जाण देवी । जैसे भुमीस पेरीजे वीज । सर्वांशी तो शेंडा दावी निज । मग ते एकवटिजे सहज । पिकले म्हणुनी । तैसे सर्व त्या पासुनी जाहले । अनंतयुगे विस्तारले । मग तेच उरले एकले एक अनंतयुगी ॥

....मुळस्तंभ/अध्याय१७/श्लोक ३५ ते ५६
 मधील संदर्भासाठी घेतलेला काही भाग

चवशुन्यावर, करता बोलनं । उभासहीन चौथा खुम्म :-

चवशुन्य:- अधीक ज्ञानासाठी कायाज्ञान खंडात दिलेला मुळस्तंभिचा पाया ओवीत दिलेल्या चकडिटेल्-००१ फोटो वर दिलेले ग्यान घ्या ।

१. अधःशुन्य :- पिंडीत गुदस्थानी गणेशदेवता व लिंगस्थानी ब्रम्हा सह कमरेखालचा पाताळाचा प्रदेशावर

२. मध्यशुन्य :- पिंडीत नाभीस्थानी विष्णुदेवता व भवसागर प्रदेशावर

३. उर्ध्वशुन्य :- भूकृटीमध्यावर त्रिकुट शिखरी ।

४. चतुर्थशुन्य म्हणजेच शुध्दशुन्य :- टाळुस्थानी

॥ या चौशुन्यावर करता बोलने । पहावं चौशुन्याच्या पलीकडे ।

या चौशुन्याच्या पलीकडे । निर्गुण स्वरूप आहे वेगळे ॥

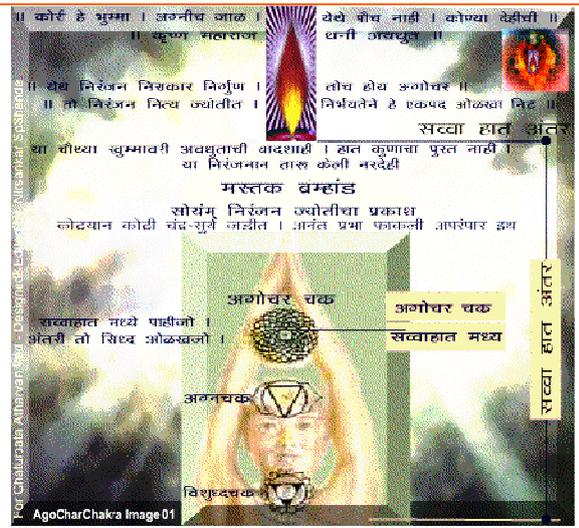
५. या चौशुन्यावर उभे पाचवे शुन्य निरशुन्य ।

कदा नाश नाही येथं । हे अविनाशी जाण ॥

॥ पाचवे शुन्य ॥

॥ बिंदुस्थानी जीवहंस केवळ ॥

टाळुस्थित बिंदुस्थानावर निरशुन्य आहे. या निरशुन्यावर उभा तो निरंजन । या निरशुन्यावर या चतुर्पतीचे झळके निशाण । तेथे नाही काया नाही माया । नाही चंद्र नाही सुर्य । नाही रात्रा नाही दिनमान । कोटी सुर्याची शितल लख्ख प्रभा अपरंपार । सोयंम ज्योतीचा हा प्रकाश । ब्रम्ह आणले रूपास । अर्ध्या भागाची ही मांडणी । हे ब्रम्ह आणले रूपाशी । या सर्वात भरून भरले आणीक उरलेले हे उरले अर्ध जाण ज्ञानी ।

॥ झालेसे अवतार, झाले योगी । मुळनाश केला याहीनं...।

नर देहीला, भंग आणला/केला । शेवटी पळाले उठुनं ॥

॥ उठुन पळते, त्याला का धरता ? वाहेर उरला भरून...।

उरली देहे, उरली जागा । देहेत या त्याला घेवुनं ॥

॥ उरली देहे, उरली जागा । साहयं करन/होईन नरदेहीचं...।

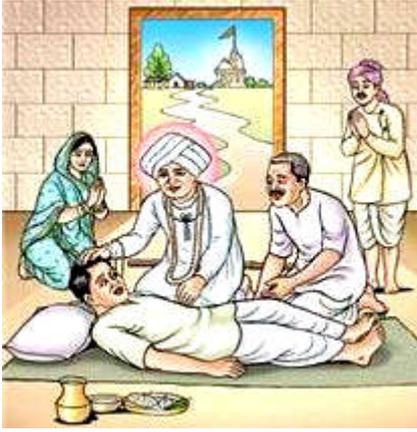
आथर्वन वेद, चौथा खुम्म । आसन/शासन उडवनं यमाचं ॥ ०८ ॥

आतापर्यंतच्या यवगान यवगात कितीतरी तिरगुणी अवतार झाले असेल. कितीतरी योगी झाले असतील. परंतु यांनी केले तरी काय ? मुख्यवगाचा देव कोण ? मुख्यवगी होत काय ? यांचे ग्यान भक्ती जनास न देता स्वतःचीच महती महीमा वाढवण्याचे काम याहीने केले.

मुख्यवगाचे जे चतुर्पता ग्यान होते त्या ग्यानाला पडीत टाकुन, तिरगुणी ग्यानाचा प्याला जनास पाजुन मुख्यवगाच्या चतुर्पता ग्यानाचा नाश करत मुळनाश केला हो याहीनं ! आणी नरदेहीचा भंग करून शेवटी या जगातुन उठुन पळाले. असे जे उठुन पळतात त्याला काहो धरून तुम्ही भजतात ?

भजाचे असेल तर जो अंतःवाहयं भरून भरला आणीक उरलेला आहे त्या निरंजन धन्याला भजा हो । जिथे निरंजन आत्मा जावुन फक्त देहच उरला त्या देह पडलेल्या त्या देहाची उरली जागा च्या ठायी जावे. जो भरून भरला आणीक उरला निरंजन परमात्मा आहे त्याला आपल्या देहेत सच्च्या भक्ती भाव च्या चतुर्पती मार्गाने घेवुन या । तो निरंजन च या नरदेहीचे साहय करन. तो चौथ्या खुम्मी उभा असलेला पिंडी या ब्रम्हांडाचा निराकार निरंजन धनी हा चौथ्या खुम्मी उभ्या असलेल्या चतुर्पती अथर्वन् वेद चे ग्यान देवुन आसन उडवन हो यमाचं ।

यम खडीचं घेते, पडीचं घेते । पड-पाताळ, होय त्या यमाचं..

यम आपला फास खडीच्या देहीवर म्हणजेच ठणठणीत उभा/खडा असलेल्या देहीवर टाकतो. किंवा पडीच्या देहीवर म्हणजेच क्षतीग्रस्त झालेल्या देहीवर टाकतो. अश्या रितीने यमाचा फास हा खडीच्याही देहीवर पडतो व पडीच्याही देहीवर पडतो. यम आपला फासा टाकण्यास देहनिवड करण्यासाठी खडीचही देह घेतो व पडीचही देह घेतो. परंतु त्या देहीच्या तिरलोक्यावर त्या निरंजन धनी अवतार चा झेंडा आहे. आणी तो चौथा निरंजन धनी त्या यमाचाच मालक असल्यामुळे तो यम त्याच्या हुजुरचा/मालकाचा झेंडा स्वतःहुन खाली पाडत नाही. म्हणुनच जेव्हा त्या देहीचे पाताळ जमीनीवर संमातर होवुन पडते, तेव्हाच त्या देहीचा जीव नेण्याचा अधिकार त्याला प्राप्त होतो. देहीचे पाताळ खाली जमीनीवर संमांतर टाकल्यावर यमास जीव नेण्यास अधिकार प्राप्त होते. असे जुने जाणकार मानतात. म्हणुनच पडलेले पाताळ म्हणजेच पड पाताळ होय त्या यमाचे असे म्हटले आहे.

नर देहीच्या तिनही ताळावर त्या निरंजन मालकाचाच झेंडा आहे. हा झेंडा उखडण्याचे सामर्थ यमामध्ये नाही. कारण की : तो यमच त्या पिंडी या ब्रम्हांडाच्या निरंजन मालकाचा/हुजुरचा चाकर होय. हुजुरच्या आज्ञेशिवाय तो काहीही करू शकत नाही.

हुजुरका तो, चाकर वेटा । अक्षय चिरंजीव हुजुरचा...।

वेटा । यम हा त्या चौथ्या निश्कलंकी निरंजन मालकाचा/हुजुरचा चाकर असल्यामुळे, जरी त्या यमाचे काम आत्माला नेणे असले तरी तो यम आपल्या मालकाच्या हुकुमावाहेर जात नाही. कारण आत्मा हा त्या यमाच्या मालकाचा म्हणजेच निरंजन आदीपुरुषाचा तेजोगुणी अंश अवतार असल्यामुळे, तो आत्मा त्या निरंजनाचा अविनाशी, अमर, क्षय न पावणारा अक्षयी चिरंजीव आहे. अवघ्या गोडाहुन गोड असे हे आत्मे त्या मालकाचे लावणीचे झाडे आहेत. मालकाच्या चिरंजीवालाच न्यावयाचे असल्यामुळे मालकाची परवानगी त्या यमाला घ्यावीच लागते । कारण हुजुरचा होय तो यम चाकर । वेटा । तुझा आत्मा अक्षयी चिरंजीव होय त्या हुजुरचा । म्हणुनच या पिंडीच्या तिरलोक्यासह ब्रम्हांडांचे अवघच तिरलोक याहीला शरण येते.

इंद्रपुरी, । इंद्रसभा होय कोणाची ?...

देहपीडाच्या सर्व शक्तीर्यो व देवतां सह सर्वावर राज्य करणारा पिंडीचा राजा हा आत्मा असल्यामुळे, या देह पिंडीचे इंद्रपद आत्म्याजवळ आहे. म्हणुनच देहपिंडीचा इंद्रराजा म्हणजे त्या पिंडीचा आत्मा । तर ब्रम्हांडाच्या सर्व शक्तीर्यो व देवतां सह सर्वावर राज्य करणारा राजा हा परमात्मा असल्यामुळे ब्रम्हांडात

परमात्म्या जवळ इंद्रपद आहे. अनंत ब्रम्हांडाचा आत्मा म्हणजे परमात्मा । म्हणुनच अनंत ब्रम्हांडाचे इंद्रराजा म्हणजेच परमात्मा । हा जगाचा इंद्र म्हणजेच चौथा परमात्मा कलंकी अवतार घेवुन स्वधर्माची स्थापना करेल. त्याच्या या स्थापनेत सहभागी होण्यासाठी जो या कलीत इद्रिये जिंकुन आपल्या इंद्राच्या म्हणजेच आत्म्याच्या स्वाधीन करून आपल्या आत्म्याला या देहीचा सरदार बनवेल, तोच त्या भैसाच्या मांडणीत सहभागी होईल । भवबंधनातुन तरून जाईल. परमयपदा, मोक्षपदा जाईल.

हे सर्व आत्मे त्या एकल्या आदीपुरुषाचेच अंश अवतार असल्यामुळे प्रतेक पिंडी या ब्रम्हांडातील इंद्रपुरी त्या चौथ्या निरंजन परम्याचीच होय. चतुर्पता अथर्वन् वेद सुध्दा त्या चतुर्पती धन्याचा होय. त्या सर्वत्राचेच हे सर्वकाही होय । हे जाण ज्ञानी । जाणते ऋषि मुनी जपी तपी याला जाणुन सर्वपरी शरण आले आहे. म्हणुनच आता या देहीच्या तिरलोख्याला निद्रा न देता रात्रं न दिवस भजा हा लभेद म्हणजेच निर्मळ निश्कलंकी राजा ! हा राजाच चुकवण तुमची जित्या जन्मासह मेल्या मागची चौ-यांशी । म्हणुनच ओवीचे हे चरण दवंडी देवुन सांगते की : ॥ आथर्वन् वेद, इंद्र पुरी । निद्रा नसे हो तिरलोकी...! रात्रं न दिवस, लभेद भजो । तो चुकवण चौ-यांशी ॥ १२ ॥

खडीचही उठवां, पडीचही उठवां । मोक्ष सिदाई उठनं...

वेटा । तुझा आत्मा त्या हुजुरचा अक्षयी चिरंजीव होय । या आत्म्याला जन्म नाही मरण नाही. तो अक्षय चिरंजीव आहे. म्हणुनच स्वतःला श्रेष्ठ जाणुन उच्चतर अशी बुद्धि ठेवुन, त्या बुद्धिच्या हाताखालील मनाला संयमित करून या संयंमीत मनाव्दारे आपले ईद्रिये यांना ताब्यात घेवुन राहत जावे. जो कोणी समाजात पडलेले जनलोक आहेत त्यां पडीता जनाना सदैव हात देवुन उभे करत जावे. तर जे उभे होते परंतु काही भाग्यातील संकटे आरीष्टे रोग विघ्ने ईत्यादी मुळे पिडुन खाली वसलेले आहेत, त्यांना सुध्दा तुमच्या मदतीचा हात देवुन उठवा ! तसेच जे उभे आहेत परंतु त्यांचे उडण्याची ताकत कमी झालेली आहे, त्यांना सुध्दा उडण्याची ताकत देण्यासाठी प्रयत्नरत होवुन त्यांना उडण्यासाठी साहयं करा. पडीतांना आपला हात देवुन सतत उभे करण्याचा प्रयत्न करत जगा । जे अंधकारात आहे त्यांना प्रकाश लाभण्यासाठी प्रयत्नरत् व्हावे. ज्यांनी खुप काही पाहीलेले आहे परंतु जे पाहीले आहे ते बाहेरची रूपरेखाच पाहीली आहे, अश्यांना अंदरचे अंतर्गत सत्य दाखवण्यास, त्यांची चौथी तुर्यावस्था प्रकाशीत करण्यासाठी चौथ्या चतुर्पता मार्गि आणण्यास प्रयत्नरत् व्हावे । पहा मग चौथा खुम्म उभा राहुन मोक्ष सिदाई कशी नाही उठणार ? तुम्ही अश्या रितीने निष्काम परोपकारी भावनेने खडीचही उठवा व पडीचही उठवा । मग मोक्ष सिदाई उठनच । तिला उठणे भाग आहे. ही मोक्ष सिदाई उठल्यानंतर या नरदेहीतुन जीव नाही जाणार । सत्य चालन शकुन । जे जे बोलान ते ते होईन या भुम्मेवर । सत्य येईन अहीन खुम्मी.....हे निश्चित जाणा असे हे चरण गर्जुन सांगी करते की : सत्य येईन तुमच्या अहीन आत्म्या आंगी ! आणी मग तो निरंजन निश्कलंकी अहीन आत्माराम हा अवघच ग्यान ध्यान निरसुन टाकत चतुर्पती चे निरंजन ग्यानाने देह प्रकाशुन टाकनं. आणी तो निरंजन आत्मा चतुर्पतीच्या परोपरीच्या पाय-या चढत जात परी उभ्या असलेल्या आपल्या मुळघरी परमात्म्या धन्या चरणी लीन होईन.

॥ सत्य येईन, अहिन खुम्मी । अवघचं करन निर्मळ/निर्गमं ...।
अवघच शुन्य, निरसुन टाकन । निशं:कलंकी अवतार ॥१७॥

॥ कृष्ण महाराज धनी अवधुत ॥